

Ni una ganga ni un partit, un mètode (fora del control de l'estat)

written by Llorenç Prats | 30 de novembre de 2018

L'organització ciutadana permet molta creativitat, i de fet, sovint és la més efectiva, ja que a l'ésser més lliure i concreta es pot constituir per mitjà de plataformes o moviments que donin resposta a determinades qüestions d'interès públic o social. Això, en política, a l'efectes de portar la representació popular a les institucions, encara no es coneixia bé, tot i alguns intents, ara encaixonats, com el del 15M. De moment, malgrat que acabi de començar, l'exemple més reeixit és el primariescatalunya.cat per tres raons bàsiques.

En primer lloc, per organitzar-se i dirigir-se, basant-se en un mètode propi, prou simple i rigorós al mateix temps. Eleccions obertes a tothom per triar els candidats, un per un, d'acord amb un procés contradictori, per acabar formant una llista amb aquest element compartit, fonamental, de base: el respecte a la diferència i la responsabilitat democràtica. És a dir, partir dels serveis a l'elector i deslligar-se de consignes alienes als ciutadans. Això és un mètode que es pot fer amb la participació de partits polítics, però també amb altres tipus de grups que tinguin vocació d'intervenir en la vida pública però bàsicament parteix de la iniciativa de persones prou lliures i valentes.

En segon lloc, per constituir una dinàmica política de vertebració ciutadana i nacional, que ajuda a trobar complicitats i a créixer com a comunitat. El sistema de partits és buit de relacions sinceres, i les relacions socials que s'hi estableixen, malauradament, acostumen a buscar objectius crematístics com accés a càrrecs públics o a

posicions de poder. En aquest sentit, tampoc cal pecar d'ingenuïtat, ja que la gran estructura institucional del sistema democràtic en el qual vivíem és molt temptador quan s'ha de dotar de recursos humans. Tanmateix, els seus responsables han de poder explicar, individualment, lluny del mur o pantalla de la burocràcia del sistema de partits, què han fet pels seus electors. I si no és el cas, els electors poder-ho fer explícit amb un vot de rebuig igualment concret i precís, és a dir, sobre persones concretes, amb nom i cognoms.

I finalment, en clau nacional, Primàries Catalunya, és molt més que un esforç genèric de regeneració democràtica, en la forma de vehicular la representació política o també de generar solucions en els afers públics. És també una forma d'activar un relleu polític que a hores d'ara és urgent, ja que els que han conduït el país a un cul de sac difícilment el podran treure d'on és. En aquest sentit, el mètode de Primàries Catalunya, al marge del control i la tutela de l'estat, segons un sistema d'autoorganització popular, permet bastir aquesta fortalesa ciutadana que motivi l'aparició de persones amb prou iniciativa i talent per fer efectiu el mandat democràtic resultant del referèndum d'autodeterminació del passat primer d'octubre de 2017.

En el sistema de partits, ningú respon a preguntes concretes i la frustració ciutadana creix en forma de desafecció envers la política. El que ha passat fins ara a la vida política catalana és fruit d'aquesta cessió de sobirania del poble a favor de molt pocs polítics que amb quatre lemes han obtingut molt de poder gairebé a un preu simbòlic. I com que aquest cost és tan baix, quasi a canvi de res, ja que la població s'ho acaba empassant tot o quasi tot (peatges, rodalia, impostos, deficiències, enganys, corrupció, ...), aquests polítics ja no li donen valor ni importància, i de manera aliena a la ciutadania, poden fer i desfer segons una agenda oculta que molt pocs coneixen o entenen. La gent vota a les eleccions a partir de proclames, que amb l'experiència

d'ara ja no són creïbles, en general, ja que són llistes tancades amb líders de masses que prometen amb la boca plena. A la pràctica, per raons que sovint no són prou clares ni transparents, tot d'una, això desapareix de l'escena pública, i la rutina diària ho ajorna tot, malgrat que alguns bons periodistes o mitjans socials miren d'explicar-ho i portar-ho a l'actualitat. I així portem una bona colla d'anys sense resultats.

Primàries Catalunya, incloent-hi Primàries Barcelona 2019, ha articulat un cens de votants (en el qual tothom que vulgui s'hi pot inscriure entrant a primariescatalunya.cat), com a pas previ a la votació en llistes obertes, és a dir, de tots i cada un dels candidats per separat, a partir de la seva trajectòria, fiabilitat o explicacions. En funció del reglament intern que tingui cada municipi, assumit per tots els candidats, de manera transparent, s'ha d'acabar formant una llista electoral que es presentarà a les eleccions oficials, en competició oberta, amb inferioritat de condicions a conseqüència del sistema de blocs electorals, amb els partits polítics existents, alguns d'ells amb una llarga trajectòria històrica de militància i de compromís. Serà una lluita interessant de seguir atentament i envers la qual, certament, els catalans ens en podem sentir orgullosos. Per sort, la dinàmica municipal, que permet encara una proximitat al marge dels grans sistemes d'intervenció social (portades de diaris, telenotícies en màxima audiència, ...) permet una oportunitat a les llistes electorals ciutadanes que es formin a partir del mètode de Primàries Catalunya. I tant de bo que el seu resultat sigui, en part gràcies al suport i el reforç de l'Assemblea Nacional de Catalunya, l'arrencada d'una cultura política pròpia que permeti un salt en l'àmbit de país, i així, per fi, poder implementar el resultat democràtic del referèndum d'autodeterminació del primer d'octubre de 2017 i garantir, de retruc, la salvaguarda dels drets dels electors de la forma més exigent possible.